

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lipca 1959 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urloпах dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. Nr 52, poz. 260) w związku z art. 12 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urloпах dla pracowników zatrudnionych w prze-

myśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 i z 1950 r. Nr 13, poz. 123) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza, co następuje:

§ 1. 1. Zakład pracy obowiązany jest udzielić pracownikowi urlopu w tym roku kalendarzowym, w którym urlop ten pracownikowi przysługuje.

2. Przesunięcie urlopu na następny rok kalendarzowy jest dopuszczalne tylko w przypadku, gdy pracownik nie może wykorzystać urlopu w bieżącym roku kalendarzowym z następujących powodów:

- 1) choroby,
- 2) powołania do odbycia ćwiczeń wojskowych lub przeszkolenia wojskowego,
- 3) skierowania na szkolenie,
- 4) skierowania do pracy w organizacjach politycznych i społecznych,
- 5) tymczasowego aresztowania pracownika, jeżeli pracownik został zrehabilitowany w postępowaniu karnym przez jego umorzenie lub wyrokem uniewinniającym, a umowa o pracę nie wygasła,
- 6) szczególnie ważnych potrzeb zakładu pracy, jeżeli nieobecność pracownika spowodowałaby nie dające się usunąć poważne zakłócenie toku pracy w zakładzie,
- 7) niemożności wykorzystania urlopu przez pracownicę z powodu przerwy w pracy w związku z ciążą i porodem.

3. Niedopuszczalne jest w żadnym razie przesuwanie urlopu wskutek szczególnie ważnych potrzeb zakładu pracy w ciągu dwóch kolejnych lat.

4. Urlop rozpoczęty przed końcem roku kalendarzowego uważa się za wykorzystany w tym roku kalendarzowym, chociażby był dokończony w następnym roku kalendarzowym.

§ 2. Wypłata ekwiwalentu pieniężnego za nie wykorzystane urlopy wypoczynkowe jest dopuszczalna tylko w razie niewykorzystania należnych urlopów z powodu:

- 1) rozwiązania stosunku pracy, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej,
- 2) przeniesienia pracownika na placówkę za granicę.

§ 3. Urlopy zaległe powinny być udzielane w ten sposób, by pracownik do czasu ich wykorzystania otrzymywał w każdym roku tylko dwa urlopy. Urlopy zaległe przyznaje się przed urlopem bieżącym kolejno poczynając od najbardziej zaległego.

§ 4. 1. W działach pracy, w których wysokość wynagrodzenia za pracę ulega sezonowo znacznym wahaniom w ciągu roku, wynagrodzenie za czas urlopu oblicza się na podstawie przeciętnego wynagrodzenia w ciągu dwunastu miesięcy bezpośrednio poprzedzających urlop.

2. Zakres stosowania przepisu ust. 1 określi Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na wniosek zainteresowanego ministra (kierownika urzędu centralnego).

§ 5. Traci moc § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 28 lutego 1953 r. w sprawie urlopów dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 13, poz. 54).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz